

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1161

15.06.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 8

Kapitola 7: Dobytí severu

Bratři budou bojovat a zabíjet se navzájem, lidé poznají bídu. Věk seker, věk mečů - štíty se budou kácet - věk větru, věk vlků, než svět zanikne."

Vidění severské Sibylly (kolem roku 800 n. l.)

Po zániku polského státu na začátku října se západní spojenci náhle ocitli v rukou vyhlášení války, které ztratilo veškerý smysl. Jejím účelem bylo zachránit Polsko, ale jakákoli šance získat tuto zemi zpět byla navždy ztracena. Ve skutečnosti se veškeré řeči o "osvobození" Poláků vypařily, protože polovinu z nich okupovalo Rusko, které si Francouzi a Britové netroufali znepřátelit. V Londýně a Paříži zavládla malátnost, nerozhodnost a nejistota. A válka, která na východě začala tak dramaticky, v následujících šesti měsících stagnovala v praktické nečinnosti.

Vůdce však v té době nebyl ani nerozhodný, ani nejistý. Všemi diplomatickými

kanály, které měl k dispozici, opakovaně oznamoval francouzským a britským úřadům, že se stáhne z Polska (s výjimkou německého města Gdaňsk) a pozastaví veškeré válečné akce. K těmto nabídkám míru byli spojenci hluchí a němí. Hitler proto připravoval ofenzivu na západě. Měla být provedena stejně rychle jako blesková válka, která by co nejrychleji ukončila boje. Stejně jako v Polsku věděl, že čas pracuje proti němu. Německo nedisponovalo zásobami surovin potřebnými pro dlouhodobý konflikt. Vzpomínal na extrémní strádání, které musela snášet domácí fronta během první světové války, strádání, které nakonec společnost rozdrtilo a předznamenalo listopadový kolaps v roce 1918. Neméně si jako veterán frontových bojů v zákopech uvědomoval, že statické bitvy na úbytě znamenají v této válce porážku stejně jako v té minulé.

Původní datum jeho ofenzivy bylo stanoveno na 17. ledna 1940. Ale pouhý týden před německou operací se její podrobnosti dostaly do rukou Spojenců, když major Luftwaffe neuposlechl rozkazu a převezl přísně tajnou kopii útoku na palubě malého letadla, jehož pilot se ztratil ve špatném počasí a přistál v Belgii. Celá ofenziva musela být zrušena a Hitler požádal své generály, aby vymysleli něco úplně jiného. O několik týdnů později se s hrůzou dozvěděl, že navrhuji zopakování útoku z první světové války prostřednictvím zákopové války mezi německou západní hradbou neboli Siegfriedovou linií a francouzskou Maginotovou linií. "Pánové," rozčílil se, "tohle je *rok 1940*, ne *1914*!" Když načrtával své vlastní představy o "bleskové válce" na západě, pouhou náhodou se dozvěděl, že generál Erich von Manstein již sestavil plány právě na takovou ofenzivu, o níž vůdce dlouho nevěděl.

Ačkoli byl Manstein náčelníkem štábu skupiny armád "A" na velitelství v Koblenzi, byl odsunut do pozadí a převelen na neznámé velitelství, XXXVIII. sbor byl zformován ve Štětíně, kde byl fakticky umlčen. Jeho koncepce dynamického postupu vpřed za účasti motorizovaných jednotek přes Ardeny, oblast považovanou za neprůjezdnou pro tanky a většinu ostatních motorizovaných vozidel, přiměla jeho nadřízené, zacyklené ve velkoválečných strategiích statické zákopové války, aby se "zbavili vetřelce", jak později řekl. Hitler si byl vědom beznadějně závislosti generálního štábu na zastaralé taktice (ale ještě netušil, že se jeho členové vůči němu dopouštějí zrady) a 17. února se tajně sešel s von Mansteinem. "S úžasnou rychlostí," vzpomínal von Manstein, "pochoпил hlediska, která skupina armád hájila celé měsíce. Mé myšlenky plně schválil." Oba muži společně vypracovali každý bod nové ofenzivy, plánované na začátek května. Jejich navrhované strategie byly pozoruhodně podobné, ale nutně se doplňovaly: Vůdcův celkový pohled na věc doplnil von Manstein.

Zatímco Německo mělo proti Polsku určitou převahu, bylo v početní převaze nad spojenými silami Nizozemska, Francie a Velké Británie. Proti 106 divizím

německé armády jich samotní Francouzi nasadili 110. V kombinaci s britskými expedičními silami, belgickou a nizozemskou armádou byla Hitlerova pozemní vojska ve výrazné početní nevýhodě. Wehrmacht se navíc technologicky vyrovnal většině spojenecké techniky nebo ji překonal. Například 32tunový francouzský *char de manoeuvre* B1 *bis* s houfnicí ráže 75 mm byl nejlepším tankem na světě, daleko lepší než dvoucentimetrový kanon, kterým střílel Pzkw II, popisovaný Innesem jako "páteř německých tankových sil až do začátku války" (43). Byl to vlastně cvičný tank, který byl do služby nasazen z nedostatku něčeho lepšího. Obrněné divize Wehrmachtu byly tak řídce doplněny technicky nedostatečnými exempláři, jako byl Pzkw II, že se do značné míry spoléhaly na několik málo, byť zastaralých tanků TNHP zabavených české armádě po krizi v roce 1938. Podobně nadřazený byl i rychlý francouzský rychlý (25 km/h) střední tank *Somua* S-35.

Francouzské letectvo se pyšnilo 1 300 často vynikajícími letouny, jako byl dvoumotorový útočný letoun Potez, a vynikajícími stíhačkami, zejména Dewoitine 520, Bloch 151 a Morane-Saulnier 406. I malé nizozemské letectvo létalo na nejmodernějších bojových letounech, včetně dvoumotorového Fokkeru G-I. Tyto úvahy přesvědčily francouzského ministra letectví Guye La Chambreho, že Luftwaffe lze snadno porazit. Generál Maurice Gamelin, náčelník generálního štábu, si byl neméně jistý, když porovnával svých sedm motorizovaných divizí s pěti divizemi Němců s horšími obrněnci.

Den předtím, než se Hitler sešel s von Mansteinem, aby zkonsolidovali své úsilí pro nový ofenzivní plán proti Západu, byl jeho květnový plán ohrožen, když britský torpédoborec *Cossack* vplul do norského fjordu Jossing, aby zaútočil na nezbrojenou německou zajateckou loď *Altmark*. Norsko toto zbabělé porušení vlastní suverenity ignorovalo, ale Hitler byl nyní upozorněn na spojenecké záměry ve Skandinávii. Záchrana několika zajatců z *Altmarku* sice byla *kozáckou* zástěrkou, ale nestálo za to se jí zabývat. Skutečně důležité bylo odhalené spolčení Osla s Brity.

Na německé vojenské konferenci v prosinci 1939 odhalili důstojníci námořní rozvědky v situační zprávě, že židovští politici již porušili mezinárodní právo tím, že porušili neutralitu Norska: "... současná norská vláda podepsala s Británií tajnou smlouvu o tom, že pokud se Norsko zapojí do války s některou z velmocí, může být invaze Británie provedena s norským souhlasem. Vylodění je plánováno v blízkosti Stavangeru a jako možná britská základna je navrhován Kristiansand. Současnou norskou vládu, stejně jako Storting (parlament) a celou zahraniční politiku, ovládá známý Žid Hambro (Carl Joachim Hambro, alias "Hamburger"), velký přítel Hore-Belishy (britského židovského ministra zahraničí pro válečné záležitosti). Sympatie norského lidu jsou již nějakou dobu vědomě vedeny probritským a protiněmeckým směrem a celý norský tisk je pod britskou kontrolou. Ham-

bro zneužívá svého postavení a s pomocí četných britských agentů se snaží dostat Norsko pod britský vliv nebo do úplné závislosti."

Churchillovy plány na obsazení Norska již přijalo královské námořnictvo, které následující měsíc dokončilo přípravy na invazi. Nebezpečí bylo velké. Pokud by se Spojenci zmocnili Norska, jejich letadla a lodě by se ocitly v bezprostředním dosahu Říše a její průmyslová životní linie by byla přerušena. S nepřítelem v Narviku, pouhých 133 mil po souši od Gaellivare, by Německo přišlo o 11 milionů z 15 milionů tun železné rudy. Gaellivare bylo nejdůležitějším švédským důlním komplexem.

Hitler nevěděl, že Královské námořnictvo ve spolupráci s Francií naplánovalo na 8. dubna zaminování neutrálních norských vod. Hned následujícího dne vydal rozkaz k zahájení protiinvaze. O mnoho let později řekl Vůdce velvyslanci Walteru Hewelovi, že by nikdy nevtrhl do Norska, kdyby německá záchytná služba nepřeslechla, jak Winston Churchill sdělil francouzskému premiérovi Paulu Reynaudovi, že se Britové chystají obsadit Norsko jako první. Takto varován Hitler okamžitě zmobilizoval úder na sever. Německé a spojenecké operace probíhaly tak těsně souběžně, že se jejich síly skutečně setkaly na moři dříve, než se obě mohly vylodit, když byl britský torpédoborec *Glowworm* potopen *admirálem Hipperem* poté, co najel na těžký křižník a roztrhl mu 120 stop dlouhou ránu na přídi.

Invaze zahrnovala obsazení letiště Stavanger parašutisty Luftwaffe a vylodění německých námořních jednotek v Oslu ("první metropole, která kdy padla pod náporem vojsk sestoupivších z nebe", Grunwald, 50), Kristiansandu, Bergenu, Trondheimu a důležitém Narviku. Norské pobřežní baterie zatloukly Kriegsmarine *Bluecher* dříve, než se z něj mohly vylodit jednotky, a poté dorazily nový těžký křižník rozmetáním torpéd, které ho převrátilo a utopilo více než tisíc mužů. Mezitím britská ponorka HMS *Truant* torpédovala a potopila lehký křižník *Karlsruhe*. Následujícího dne překvapilo šest anglických torpédoborců deset torpédoborců Kriegsmarine. V následné zuřivé přestřelce přišly obě strany o dvě lodě.

12. dubna se Royal Navy objevila v Narviku, který obsadila malá jednotka vojáků Wehrmachtu vedená generálmajorem Eduardem Dietlem, jehož 2 000 mužů 3. horské divize (*Gebirgsjaeger*) se snažilo zadržet 25 000 spojeneckých vojáků. U Harstadu na Lofotských ostrovech naproti Narviku, Namsosu a Aandalesnesu již probíhalo rozsáhlé vylodění francouzských a britských sil. Dva dny předtím do přístavu vnikly torpédoborce královského námořnictva a potopily nebo vážně poškodily všechny tamní německé lodě, včetně Dietlovy nákladní lodi na zásobování municí.

O tři dny později mohutná britská bitevní loď *Warspite*, podporovaná flotilou několika válečných lodí, potopila všechna zbývajících nepřátelská plavidla a sedm

torpédoborců, aniž by utrpěla větší škody. Do té doby Němci ztratili tři křižníky, devět torpédoborců plus tucet obchodníků, včetně dalších dvou křižníků a dalšího torpédoborce těžce poškozených, oproti lehkým ztrátám Royal Navy. Zdálo se, že operace *Weseruebing*, jak se název invaze Wehrmachtu do Norska jmenoval, směřuje ke katastrofě, zatímco Dietlovy *Gebirgsjaeger* byly ve svém arktickém úkrytu zcela odříznuty, bez jakýchkoli zásob, proti početně silnému nepříteli. Když se Francouzi a Britové vydali na cestu, Dietl požádal rádiem Luftwaffe o pomoc. Ta okamžitě přišla v podobě letounů Ju-52, které jako první svého druhu provedly štafetový výsadek na padácích. Brzy se k obležené posádce snášely příděly potravin, munice a dokonce i posily v podobě výsadkářů. Inovace a odvaha národních socialistů opět zvrátily jinak beznadějnou situaci.

Nyní přišla chvíle pomsty. První máj byl právě tím dnem pro britské válečné lodě, které zničily německá plavidla snažící se zásobovat Narvik. Nad Harstadem, hlavním přístavem Spojenců v Norsku, se objevila eskadra střemhlavých bombardérů Stuka a nových středních bombardérů Junkers Ju-88. Rozbily obrovské přístavní zařízení tak, že se nedalo použít. Válečné letouny Luftflotte V, řvoucí z oblohy jako valkyry, potopily těžký křižník HMS *Curlew* spolu s torpédoborcem a vojenskou lodí. Bitevní loď HMS *Resolution* a další dva křižníky uprchly do Británie těžce poškozené, přestože tyto jednotky oplývaly smrtícím dělostřelectvem Bofors pom-pom, které patřilo k nejúčinnějším protiletadlovým zbraním války. To však byl teprve začátek. Stovky a Ju 88 ve stále větším počtu pokračovaly v potápění nebo zneškodňování všech spojeneckých válečných lodí v norských vodách. K jejich zachycení byly narychlo vyslány stíhačky RAF a francouzské stíhačky, ale ty byly smeteny Messerschmitty-109.

V posledním, vrcholném úsilí se francouzsko-britské síly nakonec 28. května zmocnily Narviku, zatímco Dietl a jeho skupina obránců se stáhli do nedalekých hor. Cena však byla příliš vysoká a blížící se pád Francie donutil spojence opustit město téměř stejně rychle, jako ho obsadili.

K údivu všech pak Angličané, aniž by informovali ostatní spojenecké velitele, náhle evakuovali jižní Norsko a zanechali své ohromené norské a francouzské kamarády na plážích posetých zkrouceným, doutnajícím válečným materiálem. Nebylo to naposledy, kdy Británie nechala své spojence na holičkách. Nebylo to ani naposledy, kdy byly její síly zatlačeny do moře. Němci, všude v přesile, s výjimkou letecké, trumfli její snahu o ovládnutí Norska v jedné z nejtvrdějších, nejskvělejších a nejnovativnějších vojenských kampaní moderní doby.

Vítězství národních socialistů mělo dalekosáhlý význam, protože nejenže zmařilo britské plány na útok na severní Německo a zajistilo Říši životně důležité dodávky železné rudy ze Švédska, ale poskytlo Kriegsmarine a Luftwaffe nebývale důležité základny, z nichž mohly operovat proti spojenecké loďní

dopravě. Hitlerovo norské tažení dokázalo, že odhodlaná skupina ideologicky inspirovaných bojovníků může bez ohledu na početní nevýhodu porazit jinak zdrcující, méně motivované nepřátele.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**